

Hurkok és szakadások

Romvári Márton kiállítása

Faur Zsófi Galéria,
2022. IV. 12. – V. 10.

Absztrakt művészet nem létezik. Mindig el kell kezdeni valamivel. Azután el lehet távolítani a valóság minden nyomát. Akkor úgyszincs veszély, mert a tárgy ideája már kitörölhetetlen nyomott hagyott.

Picasso

Romvári Márton a középnemzedék fiatalabb tagjainak egyike, két évtizede kiállítóművész. Legújabb alkotásait most a Faur Zsófi Galériában tekinthetik meg az érdeklődők. Romvári képi világa számos átalakuláson ment keresztül a mintegy húsz év alatt. Az utóbbi néhány esztendőben a biomorf absztrakt festészet – nevezhetjük organikus absztraktnak is – sajátos darabjai kerülnek ki keze alól. Képi világa nem ismeretlen a magyar képzőművészet színpadán, hisz jelentős elődei között tudhatja Keserü Ilonát, Illés Árpádot és Lossonczy Tamást, akiknek festői nyelve nyilvánvalóan hatással volt festészetére. Szabó Dezső és Somody Péter alkotói oeuvre-je is összevethető alkotásaival. Az organikus absztrakt festészet kiindulópontja egy természeti forma, jelenség, legyen az egy tojás vagy növény képe, esetleg a mikroszkóp alatt megfigyelhető organizmusok mozgása.

Romvári korábbi, 2014–2018 között festett művein leginkább sejtyszerű vagy lencsealakzatok mozogtak, keresték egymást, vándoroltak (kinetikus fémszobrain különösen). A lakkal áttetszővé váló, transzparenciát mutató alakzatok (*Fénygömb*-sorozat, illetve az *Elmozdulások*) már magukban hordozták a mag és burok szerkezetének felbukkanását. A mag az alakzat, a burok a kontúr, mely körbevette, bizonyos értelemben behatárolta a fénylő, színes alakzatot. E képek kapcsán olyan áttételes formai és tematikai megközelítések is napvilágot láttak, miszerint ezek bolygók, csillagképek, sőt egy ízben egyik művét Romvári portréként definiálta. Ezek a sorozatokon túllépve, 2019 óta magát a hajlékony, vonalszerű burkot, a *Hurkokat* választja fő motívumának. Ezek a színes körvonalak egymástól távol, majd egymásba fonódva, csomózódva keltik a mozgás, a feloldhatatlan egymásra utaltság érzetét. (Előképként újra felbukkanhatnak Keserü Ilona vaskos hurkokat megjelenítő munkái, illetve gubancszerű rajzsorozatai.) Ezek a gyakran nyílt végű vonalmozgások, a grafika és a festészet

határait egymáshoz közelítő munkák színes alapokra írt, rajzolt vonalkötegek voltak, melyek keményen és határozottan váltak el a háttértől. Az utóbbi két esztendőben viszont meg-megszakadó vonalakká formálódtak. A látványt az is fokozza, hogy egyfajta aura, színes sáv határolja a vonalrendszereket. Így bonyolult „képképletek” jönnek létre, melyek a szakadozó vonalakat mégis egymáshoz taszítják, akár a vasreszelékeket az alájuk helyezett és mozgatott mágnes. Gyakran csak az auraszínfoltok érik el egymást, a vonalak szétszakítottak maradnak. Élethelyzeteket, drámákat, furcsa kapcsolati szituációkat modelleznek Romvári képei, olyan hatásúak, mint amikor a kisgyermek egy-két elemmel meséli el az általa megélt vagy elképzelt történetet.

A korábbi munkákhoz képest drámaibb színvilág, erőteljesebb festőiség jellemzi az új sorozatot. A jelszerűség, kvázikalligrafikusság uralja a képmezőt. Gunter Damisch képeinek expresszivitása és természetközpon-tú absztrakciója tűnik fel Romvári képein. A kisebb, szétszakított vonalkukacok egymás felé torlódnak, s ha képzeletben tovább húzzuk a vonalvégeket, találkoznának is egymással. Romvári néhány síkplasztikát is kiállított a tárlaton. A térbe emelkedő, áttört felületű domborműveken még erőteljesebben látszik ez a kontúrtörténet. A gótikus üvegablakok ólompántjai jelennek itt meg előttünk – az üveg helyett hiánnyal vagy egy-egy színfolttal. A korábbi, biomorf alakzatok átváltozása, kiüresedése és új tartalommal való megtöltése Romvári Márton életművének erős, intenzív szakaszát jelöli ki. A nagy méretű vásznak mellett kis, szinte monokróm – leginkább fekete – szürke-fehér munkák is a falakra kerültek.

A kiállítás minden alkotó számára összegzés és értékelés, a saját oeuvre helyének és irányának meghatározása. Romvári ezt így fogalmazza meg korábbi katalógusának szövegében: „Kíváncsian figyelem a változást, miközben a biomorf képzelet tartományában bolyongok. Nincs cél, hiszen nem lehetséges célba érni, mivel a világ alaptermészete a magas entrópiára való törekvés. Folyamatosan úton vagyunk.”¹

¹ *Mai magyar képzőművészet. Romvári Márton.* Faur Zsófi Galéria és Könyvkiadó, 2021.

